

RAPPORT TER TERECHTZITTING in zaak C-317/90 *

I — Toepasselijke verordeningen

1. Bij artikel 1 van verordening (EEG) nr. 3889/89 van de Raad van 11 december 1989 betreffende de opening en de wijze van beheer van een communautair tariefcontingent voor bevroren rundvlees van GN-code 0202 en voor de produkten van GN-code 0206 29 91 (1990) (PB 1989, L 378, blz. 16), is voor het jaar 1990 een communautair tariefcontingent geopend voor een totale hoeveelheid van 53 000 ton, uitgedrukt in gewicht vlees zonder been.

Naar luid van artikel 2 van verordening nr. 3889/89 wordt dit contingent van 53 000 ton in twee delen gesplitst, te weten:

„a) een eerste deel, gelijk aan 90 %, zijnde 47 700 ton, wordt verdeeld over de importeurs die kunnen aantonen in de laatste drie jaar bevroren rundvlees van GN-code 0202 en produkten van GN-code 0206 29 91 die onder deze invoerregeling vallen, te hebben ingevoerd; voor importeurs die dergelijk vlees of dergelijke produkten in Portugal hebben ingevoerd wordt deze periode teruggebracht tot de laatste twee jaar;

b) een tweede deel, gelijk aan 10 %, zijnde 5 300 ton, wordt verdeeld onder de

handelaren die kunnen aantonen dat zij in het kader van de handel met derde landen in rundvlees dat niet onder deze invoerregeling of onder de regelingen actieve of passieve veredeling valt, een activiteit uitoefenen die gedurende een nog te bepalen periode betrekking heeft op een nog nader vast te stellen minimumhoeveelheid.”

Artikel 3, lid 1, bepaalt, dat hoeveelheden waarvoor op 31 augustus 1990 geen invoercertificaten zijn aangevraagd, in het vierde kwartaal van dat jaar opnieuw worden toegewezen, in voorkomend geval zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met de in artikel 2 bedoelde verdeling. Krachtens lid 2 van dit artikel delen de Lid-Staten de Commissie vóór 16 september 1990 de hoeveelheden mee waarvoor op 31 augustus van dat jaar geen aanvragen waren ingediend.

2. Overeenkomstig artikel 4 van verordening nr. 3889/89 heeft de Commissie bij verordening (EEG) nr. 4024/89 van 21 december 1989 de uitvoeringsbepalingen vastgesteld van de bij verordening (EEG) nr. 3889/89 van de Raad ingestelde invoerregeling voor bevroren rundvlees van GN-code 0202 en de produkten van GN-code 0206 29 91 (PB 1989, L 382, blz. 53). Artikel 1, leden 1 en 2, van deze verordening bevat de criteria voor de toewijzing van de twee onderdelen van het tariefcontingent als bedoeld in

* Procestaal: Engels.

artikel 2 van verordening nr. 3889/89; het tweede onderdeel (5 300 ton) is gereserveerd voor handelaren die kunnen bewijzen dat zij in de jaren 1988 en 1989 een hoeveelheid rundvlees van ten minste 50 ton per jaar hebben in- of uitgevoerd.

Artikel 1, lid 3, van verordening nr. 4024/89 bepaalt:

„Het in de leden 1 en 2 bedoelde bewijs wordt geleverd aan de hand van het douanedocument waarmee de goederen in het vrije verkeer worden gebracht. De Lid-Staten kunnen voorschrijven dat dit bewijs moet worden geleverd door degene die in vak 4 van het invoercertificaat is vermeld.”

Artikel 1, leden 4 en 5, bepalen:

„De hoeveelheid van 47 700 ton wordt over de verschillende importeurs omgeslagen pro rata van de in de referentie jaren ingevoerde hoeveelheden.

De hoeveelheid van 5 300 ton wordt omgeslagen pro rata van de door de importeurs gevraagde hoeveelheden.”

Artikel 4, lid 1, van verordening nr. 4024/89 bepaalt, dat de importeurs uiterlijk op 19 januari 1990 bij de bevoegde instanties de aanvraag tot invoer indienen, vergezeld van het in artikel 1, lid 3, bedoelde bewijs, en dat de Lid-Staten uiterlijk op 31 januari 1990 aan de Commissie de lijst van de importeurs doen toekomen, met onder meer vermelding van hun naam, adres en de hoeveelheid vlees die zij in elk van de referentie jaren in het kader van het bij verordening nr. 3889/89 ingestelde contingent hebben ingevoerd. Volgens artikel 4, lid 2, gelden dezelfde termijnen voor aanvragen betreffende de 5 300 ton die zijn gereserveerd voor handelaren die in de loop van de voorgaande twee jaren met derde landen handel hebben gedreven in rundvlees dat niet onder verordening nr. 3889/89 valt. De door een zelfde belanghebbende overeenkomstig lid 2 ingediende aanvragen mogen ten hoogste betrekking hebben op een totale hoeveelheid van 50 ton bevroren vlees, uitgedrukt in het gewicht van het produkt. Bij verordening (EEG) nr. 143/90 van de Commissie van 19 januari 1990 tot wijziging van verordening (EEG) nr. 4024/89 van de Commissie van 21 december 1989 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen van de bij verordening (EEG) nr. 3889/89 van de Raad ingestelde invoerregeling voor bevroren rundvlees van GN-code 0202 en de produkten van GN-code 0206 29 91 (PB 1990, L 16, blz. 29), is de datum „19 januari 1990” vervangen door „24 januari 1990”.

Krachtens artikel 5, eerste alinea, van verordening nr. 4024/89 zijn de aanvragen tot invoer slechts ontvankelijk voor zover de aanvrager schriftelijk verklaart, dat hij in het kader van dezelfde bijzondere regeling geen aanvragen heeft ingediend, en zich er ook toe verbindt geen aanvragen in te dienen, in andere Lid-Staten dan die waar de aanvraag wordt ingediend. Indien dezelfde belanghebbende in het kader van dezelfde bijzondere

regeling aanvragen indient in twee of meer Lid-Staten, worden al zijn aanvragen afgewezen.

c) 16,56 ton voor elke aanvraag door de in artikel 1, lid 2, van verordening (EEG) nr. 4024/89 bedoelde importeurs.

Artikel 6, lid 1, van verordening nr. 4024/89 luidt:

„De Commissie beslist in hoeverre aan de aanvragen kan worden voldaan.

2. De Lid-Staten geven de invoercertificaten af met ingang van 9 februari 1990.”

Onder voorbehoud van deze beslissing tot aanvaarding van de aanvragen door de Commissie worden de invoercertificaten afgegeven met ingang van 9 februari 1990.”

4. Krachtens artikel 3 van verordening nr. 3889/89 stelde de Commissie op 15 oktober 1990 verordening (EEG) nr. 2983/90 vast betreffende de toewijzing van de hoeveelheden van het bij verordening (EEG) nr. 3889/90 geopende contingent voor bevroren rundvlees waarvoor geen invoercertificaten zijn aangevraagd (PB 1990, L 283, blz. 36). In artikel 1, lid 1, van deze verordening is geconstateerd, dat de hoeveelheden rundvlees waarvoor op 31 augustus 1990 geen invoercertificaten zijn aangevraagd, 35 ton bedraagt, welke hoeveelheden dus worden toegewezen aan de in artikel 1, leden 1 en 2, van verordening nr. 4024/89 bedoelde handelaars.

3. Verordening (EEG) nr. 337/90 van de Commissie van 8 februari 1990 tot vaststelling van de mate waarin gevolg kan worden gegeven aan de op grond van verordening (EEG) nr. 4024/89 ingediende aanvragen om afgifte van invoercertificaten in de rundvleessector (PB 1990, L 37, blz. 11), bepaalt in artikel 1:

„1. Elke overeenkomstig verordening (EEG) nr. 4024/89 ingediende aanvraag om een invoercertificaat wordt ingewilligd voor de volgende hoeveelheden:

Artikel 2, lid 1, van verordening nr. 2983/90 bepaalt:

a) 321,581 kg per in 1987, 1988 en 1989 ingevoerde ton voor de in artikel 1, lid 1, van verordening (EEG) nr. 4024/89 bedoelde importeurs;

„De gegadigden dienen uiterlijk op 19 oktober 1990 een aanvraag om een invoercertificaat met het in artikel 1, lid 3, van verordening (EEG) nr. 4024/89 bedoelde bewijsstuk bij de bevoegde instanties in. Een aanvraag om een invoercertificaat moet betrekking hebben op een totale hoeveelheid van 5 ton

b) (...)

bevroren vlees, uitgedrukt in produktgewicht.”

Artikel 3 bepaalt:

„De Lid-Staten verstrekken de Commissie uiterlijk op 24 oktober 1990 de genummerde lijst van de aanvragers.”

Artikel 4 luidt:

„1. De Commissie beslist in hoeverre de aanvragen ingewilligd kunnen worden.

Wanneer de totale hoeveelheid waarvoor certificaten zijn aangevraagd, de beschikbare hoeveelheid overschrijdt, wordt door loting per partij van 5 ton toegewezen.

2. Voor zover de Commissie de aanvragen inwilligt, worden de betrokken invoercertificaten afgegeven op 31 oktober 1990.”

Overwegende dat op het totaal van de niet aangevraagde hoeveelheid van 35 ton, voor een hoeveelheid van iets meer dan 15 ton in een bepaalde Lid-Staat een gerechtelijke procedure is ingeleid tegen de beslissing van de nationale overheid om geen invoercertificaat af te geven, besloot de Commissie de toewijzing van deze 15 ton uit te stellen, en stelde zij verordening (EEG) nr. 3135/90 vast tot wijziging van verordening (EEG) nr. 2983/90 betreffende de toewijzing van de hoeveelheden van het bij verordening (EEG) nr. 3889/89 geopende contingent voor bevroren rundvlees waarvoor geen invoercertificaten zijn aangevraagd (PB 1990, L 299,

blz. 41). Hierbij is aan artikel 4 van verordening nr. 2983/90 het volgende lid 3 toegevoegd:

„3. De in lid 1 bedoelde toewijzing heeft betrekking op 20 ton. De Commissie zal na 29 november 1990 beslissen over de toewijzing van de overige 15 ton.”

Overwegende dat na afloop van deze gerechtelijke procedure bleek, dat het eindsaldo van het contingent voor 1990 20 ton bedroeg, stelde de Commissie op 11 december 1990 verordening (EEG) nr. 3565/90 vast tot wijziging van verordening (EEG) nr. 2983/90 betreffende de toewijzing van de hoeveelheden van het bij verordening (EEG) nr. 3889/89 geopende invoercontingent voor bevroren rundvlees waarvoor geen invoercertificaten zijn aangevraagd (PB 1990, L 347, blz. 16). Hierbij is in artikel 1, lid 1, van verordening nr. 2983/90 „35 ton” vervangen door „20 ton”, en is artikel 4, lid 3, dat bij verordening nr. 3135/90 in verordening nr. 2983/90 was ingevoegd, geschrapt.

II — De feiten en het procesverloop voor het Hof

1. Emerald Meats (hierna: „verzoekster”) is een in Ierland gevestigde onderneming die sedert 1983 vleesprodukten in de Gemeenschap invoert.

2. Bij brief van 17 januari 1990 diende verzoekster bij het Ierse Ministerie van Landbouw en Voedselvoorziening (hierna: „het Ministerie van Landbouw”) uit hoofde van artikel 4, lid 2, van verordening nr. 4024/89

een aanvraag in tot invoer in het kader van het in artikel 1, lid 2, van dezelfde verordening bedoelde deel van het tariefcontingent (hierna: „het contingent voor „nieuwkomers”). Bij haar aanvraag waren enkele van de in artikel 1, lid 3, van verordening nr. 4024/89 bedoelde bewijsstukken gevoegd, teneinde overeenkomstig artikel 1, lid 2, aan te tonen, dat zij tijdens elk van de jaren 1988 en 1989 ten minste 50 ton niet onder de betrokken invoerregeling vallend rundvlees had ingevoerd. Bij brief van 18 januari 1990 diende verzoekster krachtens artikel 4, lid 1, van verordening nr. 4024/89 eveneens een aanvraag tot invoer in, met bewijsstukken, in het kader van het in artikel 1, lid 1, van dezelfde verordening bedoelde deel van het tariefcontingent (hierna: „het hoofdcontingent”).

3. Bij brief van 31 januari 1990 diende het Ministerie van Landbouw bij de Commissie de in artikel 4, lid 2, van verordening nr. 4024/89 bedoelde lijst van aanvragen in, waarop verzoekster was vermeld met een aanvraag voor 50 ton.

4. Op 8 februari 1990 stelde de Commissie verordening nr. 337/90 vast, waarin is bepaald, dat elke overeenkomstig verordening nr. 4024/89 ingediende aanvraag om een invoercertificaat in het kader van het contingent voor „nieuwkomers” wordt ingewilligd voor een hoeveelheid van 16,56 ton.

5. Bij brief van 14 februari 1990 diende verzoekster bij het Ministerie van Landbouw een aanvraag in voor een invoercertificaat voor 16,56 ton, met een bankgarantie ten bedrage van 1 447,18 IRL.

6. Bij brieven van 8 maart en 11 april 1990 deelde verzoekster het directoraat-generaal Landbouw van de Commissie mee, dat zij onder meer het aangevraagde invoercertificaat nog steeds niet had ontvangen.

7. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 18 april 1990, stelde verzoekster tegen de Commissie beroep in tot nietigverklaring en tot vaststelling van haar niet-contractuele aansprakelijkheid (zaak C-106/90). Met dit beroep, dat primair betrekking heeft op de beslissing over verzoeksters aanvragen in het kader van het hoofdcontingent, vordert verzoekster eveneens schadevergoeding in het kader van het contingent voor „nieuwkomers”, op grond dat de Commissie ten onrechte niet heeft verhinderd, dat het Ministerie van Landbouw de afgifte van het aangevraagde invoercertificaat ook na 9 februari 1990 in strijd met zijn verplichtingen blokkeerde.

8. Bij brief van 16 juli 1990 maande verzoekster het Ministerie van Landbouw aan binnen zeven dagen het aangevraagde invoercertificaat af te geven, bij gebreke waarvan zij de daartoe noodzakelijke gerechtelijke stappen zou ondernemen.

9. Bij brief van 23 juli 1990 deelde het Ministerie van Landbouw verzoekster mee, dat sommige van de door haar ingediende documenten ten bewijze van haar rundvleesimporten in 1988 en 1989, niet konden worden aanvaard, en dat het bewijs van invoer van ten minste 50 ton per jaar dus niet was geleverd, zodat haar aanvraag in het

kader van het contingent voor „nieuwkomers” moest worden afgewezen.

10. Op 13 augustus 1990, tijdens de mondelinge behandeling van zaak C-106/90 R, verklaarde de Commissie, dat verzoeksters naam inderdaad op de door het Ministerie van Landbouw uit hoofde van artikel 4, lid 2, van verordening nr. 4024/89 bij haar ingediende lijst voorkwam. In een brief van 22 augustus 1990 aan het directoraat-generaal Landbouw van de Commissie en aan de gemachtigde van de Commissie in zaak C-106/90, waarin verzoekster de Commissie formeel verzocht tegen Ierland de procedure van artikel 169 EEG-Verdrag in te leiden, stelde zij in de eerste plaats, dat indien haar aanvraag in het kader van het contingent voor „nieuwkomers” aanvankelijk bij vergissing was ingewilligd, het cijfer in artikel 1, lid 1, sub c, van verordening nr. 337/90 eveneens onjuist was, omdat alle andere aanvragers dan een hoeveelheid van meer dan 16,56 ton hadden moeten krijgen, en in de tweede plaats, dat de met haar aanvraag overeenkomende hoeveelheid niet op grond van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 3889/89 aan de Commissie kon worden teruggegeven, omdat voor die hoeveelheid een aanvraag was ingediend die door de Commissie was ingewilligd op het tijdstip waarop zij heeft beslist in welke mate gevolg kon worden gegeven aan de in het kader van verordening nr. 4024/89 ingediende aanvragen.

11. Bij brief van 28 augustus 1990 aan verzoekster bevestigde de Commissie schriftelijk, dat haar naam op de door het Ministerie van Landbouw uit hoofde van artikel 4, lid 2, van verordening nr. 4024/89 bij haar ingediende lijst stond. Bij brief van 10 september 1990 aan het directoraat-generaal Landbouw van de Commissie en aan de gemachtigde van de Commissie in zaak C-106/90, herinnerde verzoekster eraan, dat de teruggave

door het Ministerie van Landbouw van de aan haar toegewezen 16,56 ton en de herverdeling ervan door de Commissie onwettig zouden zijn, aangezien zij in de eerste plaats in strijd waren met verordening nr. 337/90 en bovendien op 31 augustus 1990 voor de betrokken 16,56 ton een aanvraag om een invoercertificaat was ingediend. Verzoekster bracht de Commissie eveneens ter kennis, dat het Ministerie van Landbouw haar op 4 september 1990 de zekerheid had teruggegeven die zij op 14 februari 1990 ter ondersteuning van haar aanvraag om een invoercertificaat had gesteld en zij waarschuwde de Commissie dat, wanneer de Commissie haar verplichting niet zou nakomen om voor een communautair beheer van het tariefcontingent te zorgen en/of de hoeveelheden waarop zij recht had opnieuw zou toewijzen, zij zich genoodzaakt zou zien beroep in te stellen bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

12. Bij telefaxbericht van 26 september 1990 stelde het Ministerie van Landbouw het directoraat-generaal Landbouw van de Commissie ervan in kennis, dat Ierland niet beschikte over hoeveelheden waarvoor op 31 augustus 1990 geen aanvragen waren ingediend als bedoeld in artikel 3 van verordening nr. 3889/89. Tijdens een vergadering met de Commissie op 28 september 1990 bevestigden de Ierse vertegenwoordigers in het comité van beheer voor rundvlees, dat Ierland niet beschikte over niet-toegewezen hoeveelheden die aan de Commissie moesten worden teruggegeven.

13. Op 2 en 3 oktober 1990 zond verzoekster meerdere brieven aan het directoraat-generaal Landbouw van de Commissie en aan het lid van de Commissie bevoegd voor landbouw en plattelandsontwikkeling. In elk van deze brieven stelde verzoekster, dat de

gegevens die door de Ierse vertegenwoordigers op 28 september 1990 tijdens de vergadering van het comité van beheer voor rundvlees waren verstrekt, onjuist en onregelmatig waren. In haar brief van 2 oktober 1990 aan het directoraat-generaal van de Commissie stelde verzoekster zich op het standpunt, dat het feit dat de Ierse delegatie niet had verklaard, dat verzoekster het voor 16,56 ton aangevraagde invoercertificaat nog niet had ontvangen, en deze hoeveelheden evenmin met het oog op een nieuwe toewijzing had teruggegeven, andermaal bewees, dat de Ierse autoriteiten het met de verordeningen nrs. 4024/89 en 337/90 niet te nauw namen; zij verzocht de Commissie de Ierse delegatie dienaangaande om nadere toelichting te vragen. In haar brief van dezelfde dag aan het lid van de Commissie bevoegd voor landbouw en plattelandsontwikkeling, stelde verzoekster onder meer, dat

„de Ierse autoriteiten de hoeveelheid van 16,56 ton waarop onze vennootschap recht heeft, maar die haar ten onrechte is ontzegd, niet hebben teruggegeven, en deze verordeningen in uw naam andermaal opzettelijk en bewust op onregelmatige wijze beheren”.

Verzoekster verklaarde eveneens dat, indien de onjuiste en onwettige gegevens die tijdens de vergadering van het comité van beheer voor rundvlees waren verstrekt als basis zouden dienen voor een verordening, waarbij de rest van het contingent voor 1990 opnieuw werd toegewezen, de verwijten die de Commissie konden worden gemaakt wegens de bedroevende wijze waarop zij het contingent tot dusver had bestuurd, nog aan kracht zouden winnen, en dat zij zich dan genoodzaakt zou zien krachtens de artikelen 173 en 185 EEG-Verdrag de wettigheid van een dergelijke verordening voor het Hof aan te vechten en om opschorting van de tenuitvoerlegging ervan te verzoeken.

In haar brief van 3 oktober 1990 vroeg verzoekster aan het ter zake verantwoordelijke lid van de Commissie voor landbouw en plattelandsontwikkeling, haar in kennis te stellen van de maatregelen die hij voornemens was te nemen tegen de onwettige handelingen van het Ministerie van Landbouw, en met name of hij namens de Commissie andermaal een verordening zou ondertekenen waarvan de onjuistheid en onwettigheid hem volledig bekend waren, dan wel de Ierse delegatie om een formele toelichting zou verzoeken en een einde zou maken aan deze onregelmatigheden.

14. Op 8 oktober 1990 stelde verzoekster beroep in bij de Ierse rechter, ertoe strekkende het Ministerie van Landbouw te doen gelasten haar het aangevraagde invoercertificaat af te geven.

15. Op 11 oktober 1990 ontving de Commissie van de Ierse autoriteiten het volgende telefaxbericht:

„Betreft: artikel 3 van verordening nr. 3889/90. Gelieve naar aanleiding van ons laatste telefaxbericht dienaangaande, nota te nemen van het feit dat 16,56 ton ongebruikt zijn gebleven. Met onze verontschuldigen.”

Bijgevolg suggereerde de Commissie het comité van beheer voor rundvlees op 12 oktober 1990 krachtens artikel 3 van verordening nr. 3889/89 de opnieuw toe te wijzen hoeveelheid op te trekken van 20 ton tot 35 ton. Om technische redenen werd de hoeveelheid van 16,56 ton afgerond naar 15 ton.

16. Bij brief van 12 oktober 1990 aan het directoraat Landbouw van de Commissie en aan de gemachtigde van de Commissie in zaak C-106/90, herinnerde verzoekster eraan, dat de Commissie niet gerechtigd was de betrokken hoeveelheid op te nemen in de totale, krachtens artikel 3 van verordening nr. 3889/89 opnieuw toe te wijzen hoeveelheid. Zij verzocht de Commissie uiterlijk op 15 oktober om 12 uur te reageren, bij gebreke waarvan zij zich genoopt zou zien de zaak aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen voor te leggen.

17. Bij een op 15 oktober 1990 's ochtends bij dezelfde geadresseerden afgegeven brief, stelde verzoekster de Commissie ervan in kennis, dat zij met betrekking tot de 16,56 ton die het Ministerie van Landbouw aan de Commissie had teruggegeven, op 8 oktober 1990 de Ierse rechter om een rechterlijk bevelschrift had verzocht, welke procedure door de teruggave van deze 16,56 ton aan de Commissie in de praktijk evenwel zinloos was geworden.

18. Later diezelfde dag stelde de Commissie via de schriftelijke procedure de litigieuze verordening nr. 2983/90 vast. Van mening dat de 16,56 ton waarop zij krachtens verordening nr. 337/90 aanspraak maakte, waren opgenomen in het totaal van de 35 ton die bij verordening nr. 2983/90 opnieuw werd toegewezen, stelde verzoekster het onderhavige beroep in tot nietigverklaring en tot vaststelling van de niet-contractuele aansprakelijkheid, dat op 22 oktober 1990 ter griffie van het Hof werd ingeschreven.

19. Bij afzonderlijke akte, neergelegd ter griffie van het Hof op dezelfde dag, heeft

verzoekster krachtens de artikelen 185 en 186 EEG-Verdrag het Hof in kort geding verzocht, in afwachting van de uitspraak in het bij de Ierse rechter ingestelde beroep en/of het arrest van het Hof in hoofdzaak, de opschorting te gelasten van de uitvoering van verordening nr. 2983/90 en/of de Commissie te gelasten de hoeveelheid die haar op 11 oktober 1990 door het Ministerie van Landbouw was „teruggegeven”, niet op te nemen in het opnieuw toe te wijzen gedeelte van het contingent.

20. Na afloop van het kort geding op 26 oktober 1990 verklaarde verzoekster naar aanleiding van buitengerechtelijke voorstellen van de gemachtigde van de Commissie, gedaan tijdens een pauze in de mondelinge behandeling, dat zij afstand deed van haar verzoek om voorlopige maatregelen, behoudens wat de kosten betreft. Aangezien de Commissie zich niet tegen de afstand heeft verzet en bereid was haar eigen kosten te dragen, maar niet die van verzoekster, heeft rechter Schockweiler, overeenkomstig de artikelen 85, tweede alinea, en 11 van het Reglement voor de procesvoering waarnemend voor de president, conform de in artikel 11 bepaalde rangorde, bij beschikking van 29 oktober 1990 de doorhaling van zaak C-317/90 R in het register van het Hof gelast en beslist, dat elk der partijen zijn eigen kosten dient te dragen.

21. Op 29 oktober 1990 stelde de Commissie verordening nr. 3135/90 vast, waarbij de beslissing over de toewijzing door de Commissie van de 15 ton die het voorwerp vormde van het door verzoekster bij de Ierse rechter ingestelde beroep, tot na 29 november 1990 werd uitgesteld.

22. Op 22 november 1990 heeft de High Court te Dublin het door verzoekster gevraagde bevelschrift gegeven, maar de uitvoering ervan opgeschort tot 26 november, teneinde het Ministerie van Landbouw de gelegenheid te geven hoger beroep in te stellen. Het ministerie heeft hiervan afgezien en aan verzoekster het gevraagde invoercertificaat afgegeven.

23. Rekening houdend hiermee, stelde de Commissie op 11 december 1990 verordening nr. 3565/90 vast.

24. Bij brief van 19 december 1990 stelde de Commissie de Ierse regering krachtens artikel 169, eerste alinea, EEG-Verdrag in gebreke, zowel met betrekking tot het hoofdcontingent als met betrekking tot het contingent voor „nieuwkomers”.

25. Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft partijen echter verzocht schriftelijk enkele vragen te beantwoorden. Partijen hebben binnen de gestelde termijn aan dit verzoek voldaan.

III — Conclusies van partijen

1. *Emerald Meats*, verzoekster, concludeert in haar verzoekschrift, dat het den Hove behage:

— nietig te verklaren verordening (EEG) nr. 2983/90 van de Commissie, waarbij krachtens artikel 3 van verordening (EEG) nr. 3889/89 van de Raad het com-

munautaire tariefcontingent voor bevroren rundvlees voor 1990 wordt herverdeeld; en/of

— de Europese Gemeenschap te veroordelen haar de verliezen te vergoeden die zij heeft geleden of zal lijden doordat de Commissie het aan „nieuwkomers” voorbehouden gedeelte van het communautaire tariefcontingent niet heeft bestuurd en beheerd;

— haar over de schadevergoeding rente toe te kennen;

— de Commissie in de kosten te verwijzen.

In repliek verklaarde verzoekster dat zij, ondanks de door de Commissie getroffen maatregelen ter beperking van de schade, haar verzoek handhaafde strekkende tot veroordeling van de Commissie tot vergoeding van de bestaande schade en van de daardoor veroorzaakte kosten.

2. De *Commissie*, verweerster, concludeert primair dat het den Hove behage:

— het beroep als vexatoir te verwerpen;

— verzoekster in de kosten te verwijzen.

Subsidiair concludeert de Commissie, dat het *Ten gronde*
den Hove behage:

- het beroep ongegrond te verklaren;
- verzoekster in de kosten te verwijzen.

IV — Middelen en argumenten van partijen

De ontvankelijkheid

Verzoekster betoogt, dat verordening nr. 2983/90 een beschikking is die, hoewel genomen in de vorm van een verordening, haar rechtstreeks en individueel raakt. Haars inziens beoogt verordening nr. 2983/90, waarmee de herverdelingsprocedure in het kader van het contingent van 1990 is afgesloten, de aan het contingent voor „nieuwkomers” toegerekende 16,56 ton die in een eerder stadium krachtens artikel 1, lid 1, sub c, van verordening nr. 337/90 aan haar was toegewezen, aan andere importeurs toe te wijzen. Onder deze omstandigheden voldoet zij haars inziens aan de door het Hof in zijn arrest van 18 november 1975 (zaak 100/74, CAM, Jurispr. 1975, blz. 1393, r. o. 19) genoemde criteria, in die zin dat verordening nr. 2983/90

„[haar] rechtspositie beïnvloedt uit hoofde van een feitelijke situatie, welke [haar] ten opzichte van ieder ander karakteriseert en [haar] individualiseert op soortgelijke wijze als de adressaat ener beschikking”.

1. Tot staving van haar beroep voert *verzoekster* middelen aan die zijn ontleend aan

a) het feit dat de Commissie bewust zodanige maatregelen heeft genomen dat de bij de Ierse rechter aanhangige procedure zonder voorwerp is geraakt;

b) schending van verordening nr. 337/90;

c) schending van verordening nr. 3889/89;

d) schending van diverse algemene beginselen van gemeenschapsrecht.

a) *Verzoekster* stelt, dat zij de Commissie reeds in augustus 1990 heeft meegedeeld, dat zij voornemens was zich tot de Ierse rechter te wenden met het verzoek het Ministerie van Landbouw te gelasten maatregelen te nemen met betrekking tot het haar toekomende deel van het contingent voor „nieuwkomers”. Daartoe had zij de Commissie verzocht formeel te bevestigen, dat haar naam op de lijst stond die in januari 1990 uit hoofde van artikel 4, lid 2, van verordening nr. 4024/89 aan de Commissie was gezonden. Bovendien wist de Commissie, nadat haar op 15 oktober 1990 's ochtends was gemeld dat de procedure voor de Ierse rechter op 8 oktober 1990 was begonnen, voor of op het tijdstip waarop zij de betwiste verordening vaststelde, dat het Ierse ministerie haar de 16,56 ton na het begin van de Ierse

procedure had teruggegeven, en dat de nieuwe toewijzing van de teruggegeven hoeveelheid deze procedure dus zinloos maakte. Met de vaststelling van verordening nr. 2983/90 heeft de Commissie de procedure in Ierland dus welbewust belemmerd.

b) Verzoekster is van mening, dat de Commissie het Ministerie van Landbouw niet enkel in strijd met verordening nr. 337/90 heeft laten handelen, maar dat zij met de vaststelling van verordening nr. 2983/90 deze schending van het recht in feite heeft ondersteund en bekrachtigd. Artikel 1, lid 1, van verordening nr. 337/90 bepaalt duidelijk, dat

„elke overeenkomstig verordening (EEG) nr. 4024/89 ingediende aanvraag om een invoercertificaat *wordt* ingewilligd voor de (volgende) hoeveelheden”.

Bovendien heet het in artikel 1, lid 2, van dezelfde verordening:

„De Lid-Staten *geven* invoercertificaten *af* met ingang van 9 februari 1990.”

Het Ministerie van Landbouw mag dus niet de afgifte weigeren van invoercertificaten die zijn aangevraagd voor hoeveelheden die het op grond van verordening nr. 4024/89 reeds had aanvaard en aan de Commissie medege-deeld. De Commissie had dus ook niet moeten toestaan, dat bij de betwiste verordening hoeveelheden werden herverdeeld waarvan zij wist dat zij aan verzoekster toekwamen, maar die nog niet waren toegewezen.

c) Volgens verzoekster is de uiterste datum die de Lid-Staten in artikel 3, lid 2, van verordening nr. 3889/89 is gesteld om aan de Commissie mee te delen welke hoeveelheden niet zijn gebruikt, te weten 16 september 1990, bindend zowel voor de Commissie als voor de Lid-Staten. De aanvaarding door de Commissie van de op 11 oktober 1990 door het Ministerie van Landbouw teruggegeven 16,56 ton, vormt een schending van verordening nr. 3889/89.

d) Verzoekster betoogt, dat de Commissie, door de op onregelmatige wijze door het Ministerie van Landbouw teruggegeven hoeveelheid te aanvaarden en op te nemen in het gedeelte van het contingent dat krachtens verordening nr. 2983/90 opnieuw moest worden toegewezen, de algemene beginselen van bescherming van verkregen rechten, bescherming van het gewettigd vertrouwen en niet-terugwerkende kracht heeft geschonden. De Commissie heeft verzoekster namelijk de rechten ontnomen die zij aan verordening nr. 337/90 ontleende, en heeft aan de schending van deze verordening door het Ministerie van Landbouw in feite terugwerkende kracht verleend.

Met haar schadevordering wegens de verliezen die zij heeft geleden of zal lijden doordat de Commissie het communautaire contingent niet correct heeft bestuurd en beheerd, heeft verzoekster in het bijzonder de volgende gedragingen van de Commissie op het oog:

— de aanvaarding door de Commissie van de zogenaamde teruggave van een hoeveelheid door het Ministerie van Landbouw ingevolge artikel 3 van verordening nr. 3889/89, en de vaststelling van veror-

dening nr. 2983/90, terwijl de Commissie wist, dat de nieuwe toewijzing van deze hoeveelheid een door verzoekster bij de Ierse rechter ingeleide procedure zinloos zou maken;

- de aanvaarding door de Commissie van de zogenaamde teruggave en de vaststelling van de betwiste verordening, terwijl zij wist dat deze hoeveelheid voordien krachtens verordening nr. 337/90 aan verzoekster was toegewezen;
- de niet-inachtneming door de Commissie van de in verordening nr. 3889/89 vastgestelde termijn voor de teruggave van ongebruikte hoeveelheden.

Verzoekster stelt, dat haar schade uit meerdere onderdelen bestaat. Het gaat in de eerste plaats om de verliezen die overeenkomen met de waarde van de betrokken hoeveelheid die, op basis van de communautaire heffing van 3 557 ECU per ton, 58 903,5 ECU bedraagt. Deze verliezen dreigen zelfs een permanent karakter te krijgen, omdat de door verzoekster in 1990 ingevoerde hoeveelheden kunnen dienen als grondslag voor toewijzingen in het kader van contingenten voor de volgende jaren. In de tweede plaats heeft de weigering van het sinds februari 1990 aangevraagde invoercertificaat geleid tot een onderbreking van haar werkzaamheden en het verlies van een vaste klantenkring, hetgeen samen met andere schade als gevolg van het geding over het hoofdcontingent zelfs haar voortbestaan in gevaar brengt. Ten slotte moet eveneens rekening worden gehouden met de kosten van de door haar sinds 14 februari 1990 aan het Ministerie van Landbouw verstrekte bankgarantie, die pas op 4 september 1990 is vrijgegeven.

2. De *Commissie* is van mening, dat verzoeksters gehele beroep als vexatoir moet worden verworpen, omdat zij in het interlocutoire stadium reeds volledige genoegdoening heeft verkregen. De vordering tot nietigverklaring is zonder voorwerp geraakt, nu de betwiste verordening is gewijzigd en verzoekster op grond daarvan het aangevraagde invoercertificaat heeft ontvangen. Om dezelfde reden is ook het verzoek om vergoeding van de verliezen die met de waarde van de betrokken hoeveelheid overeenkomen, zonder voorwerp geraakt. De verliezen die zouden zijn ontstaan door de onterechte blokkering van het aangevraagde certificaat door het Ministerie van Landbouw en door het stellen van een bankgarantie staan in verband met de periode tussen 9 februari 1990, de datum waarop verordening nr. 337/90 in werking trad, en 16 september 1990, de datum waarop de ongebruikte hoeveelheden krachtens artikel 3, lid 2, van verordening nr. 3889/89 aan de Commissie moesten worden teruggegeven. Gedurende deze periode was de Commissie niet gemachtigd welke hoeveelheid dan ook toe te wijzen of opnieuw toe te wijzen. Krachtens de betrokken regeling had zij namelijk niet zelf de bevoegdheid om aan verzoekster invoercertificaten af te geven en evenmin om Ierland daartoe te dwingen. De schadevordering met betrekking tot deze beweerde verliezen is dus kennelijk ongegrond.

Subsidiair stelt de Commissie, dat de betwiste verordening in alle opzichten regelmatig is en blijft. Zowel jegens partijen bij de GATT-overeenkomst als jegens de communautaire vleeshandelaren heeft zij de plicht zoveel mogelijk te zorgen voor een volledige benutting van het jaarlijkse GATT-contingent, zodat zij gedwongen was de

door de Lid-Staten na 16 september 1990 teruggegeven hoeveelheden opnieuw toe te wijzen. Bovendien staat het ingevolge artikel 3 van verordening nr. 3889/89 aan de Lid-Staten om vast te stellen of bepaalde hoeveelheden niet zijn aangevraagd en, zo ja, om dit te melden aan de Commissie die de door de Lid-Staten teruggegeven hoeveelheden opnieuw moet toewijzen.

worden gehouden, omdat dit land het aangevraagde invoercertificaat niet heeft afgegeven. Bovendien heeft verzoekster zich ook zelf onredelijk en onjuist gedragen, omdat zij tot 8 oktober 1990, dus lang na het verstrijken van de in artikel 3 van verordening nr. 3889/89 gestelde termijn en vooral lang na de ontvangst van de brief van 23 juli 1990 van het Ministerie van Landbouw heeft gewacht, alvorens zich tot de Ierse rechter te wenden.

Verzoeksters zienswijze, dat de Commissie de bij de Ierse rechter aanhangige procedure bewust zou hebben gedwarsboomd, gaat voorbij aan het feit dat de Commissie pas op 15 oktober 1990 van deze procedure in kennis werd gesteld, toen de voor de vaststelling van de betwiste verordening cruciale maatregelen reeds waren getroffen en de schriftelijke procedure reeds was afgewikkeld. Hoe dan ook, door thans te stellen dat het onregelmatig was de 16,56 ton terug te geven en opnieuw toe te wijzen, heeft verzoekster een standpunt ingenomen dat haaks staat op haar standpunt in onder meer haar brief van 2 oktober 1990 aan het lid van de Commissie voor landbouw en plattelandontwikkeling, waarin zij verklaarde, dat het onregelmatig ware de betrokken hoeveelheden niet terug te geven.

Met betrekking tot de schadevordering betoogt de Commissie, dat aan geen van de in 's Hof's rechtspraak ter zake gestelde voorwaarden is voldaan. In de eerste plaats volgt uit wat voorafgaat, dat verzoekster niet heeft kunnen aantonen, dat er sprake is van onrechtmatig handelen of nalaten van de kant van de Commissie en evenmin, dat er sprake is van schade. In de tweede plaats, gesteld dat verzoekster op onrechtmatige wijze schade zou zijn berokkend, zou eerst Ierland hiervoor aansprakelijk moeten

3. In repliek verklaart *verzoekster*, dat de vaststelling van verordening nr. 3135/90 niet volstaat om de onderhavige zaak te beëindigen. Ten eerste blijft verordening nr. 2983/90 ook na de vaststelling van verordening nr. 3135/90 onregelmatig, omdat de Commissie de teruggave van de betrokken hoeveelheid nog steeds niet van de hand heeft gewezen, maar bij laatstgenoemde verordening de toewijzing ervan enkel tot een latere datum heeft uitgesteld. Ten tweede blijkt uit de vaststelling van verordening nr. 3135/90, dat de Commissie inzag dat zij onjuist had gehandeld, maar pas bereid was maatregelen te nemen nadat verzoekster zich genoodzaakt had gezien de kosten en de moeite van een beroep bij het Hof voor haar rekening te nemen. Ten slotte is het, wanneer men een „communautair beheer” van het GATT-contingent wil verzekeren, van fundamenteel belang, dat het Hof zich uitspreekt over de regelmatigheid van de aanvaarding door de Commissie van de door het Ministerie van Landbouw verstrekte gegevens waarvan de kennelijke onjuistheid haar bekend was.

Verzoekster stelt eveneens, dat de Commissie met de vaststelling van verordening nr. 3135/90 zelf heeft aangetoond, dat de

bewering dat zij niet bevoegd was om de teruggave van de aan verzoekster toekomende 16,56 ton ter discussie te stellen en de vaststelling van verordening nr. 2983/90 te verhinderen of te vertragen, onjuist was. In plaats daarvan heeft de Commissie op 15 oktober 1990 de betwiste verordening vastgesteld, wel wetend dat het bij de op 11 oktober 1990 door het Ministerie van Landbouw teruggegeven hoeveelheden ging om hoeveelheden waarop verzoekster recht had, wat zij tijdens het kort geding op 26 oktober 1990 heeft erkend. Daarmee negeerde zij zonder meer de schending van haar eigen verordening nr. 337/90. De Commissie wist dat er problemen waren en had die snel kunnen regelen tijdens de vergaderingen van het comité van beheer voor rundvlees op respectievelijk 28 september 1990, toen zij wist dat verzoekster het aangevraagde invoercertificaat nog steeds niet had ontvangen, en op 12 oktober 1990, toen zij in overweging gaf de opnieuw toe te wijzen hoeveelheid van 20 op 35 ton te brengen.

Met betrekking tot de beweerdde contradictie tussen haar huidige standpunt en dat in haar brief van 2 oktober 1990 aan het lid van de Commissie voor landbouw en plattelandsontwikkeling, beklemtoonde verzoekster, dat deze brief niet op zich staat, maar deel uitmaakt van een hele correspondentie die tot doel had een onwettige herverdeling van het haar toekomende gedeelte van het contingent te beletten of daarvan eenvoudig af te zien. Evenmin heeft zij de procedure voor de Ierse rechter met ongerechtvaardigde vertraging aanhangig gemaakt, want zij moest wachten tot volledig duidelijk was, dat het Ministerie van Landbouw haar het haar toekomende gedeelte van het contingent voor „nieuwkomers” definitief zou weigeren.

Verzoekster erkent echter, dat zij met de procedures in de zaken C-317/90 en C-317/90 R het doel heeft bereikt, dat erin bestond de 16,56 ton waarop zij recht heeft, ter beschikking te doen stellen van de Ierse rechter die zij om een rechterlijk bevel had verzocht, en dat zij, althans voorlopig, haar deel van het contingent voor „nieuwkomers” voor 1990 heeft gekregen. Daarom ziet zij af van het gedeelte van haar schadevordering met betrekking tot de niet-toekenning van het aangevraagde invoercertificaat. Ook verlangt zij geen vergoeding voor de kosten van de door haar gestelde bankgarantie, waarvoor eigenlijk het Ministerie van Landbouw aansprakelijk is.

Met betrekking tot de schade die is ontstaan door de vertraging waarmee zij het aangevraagde invoercertificaat heeft ontvangen, verklaart verzoekster, dat zij het Ministerie van Landbouw aansprakelijk houdt voor de periode van februari 1990 tot het einde van de maand juli 1990, waarin voor haar noch voor de Commissie duidelijk was, dat het Ministerie van Landbouw haar het deel van het haar toekomende contingent voor „nieuwkomers” in feite wilde weigeren. De Commissie blijft wel aansprakelijk voor de vertraging waarmee de afgifte van invoercertificaten in september en oktober 1990 gepaard ging en die had kunnen worden vermeden, wanneer zij de kennelijk onjuiste gegevens van het Ministerie van Landbouw had afgewezen. De Commissie zou bovendien ook in de kosten moeten worden verwezen, want haar onwettige gedragingen liggen ten grondslag aan het onderhavige beroep, zonder hetwelk verzoekster niet zou hebben ontvangen waar zij recht op had.

4. In dupliek herinnert de *Commissie* eraan, dat het beroep in de onderhavige zaak als gevolg van het kort geding zonder voorwerp is geraakt, en dat zij in geen geval voor de gestelde verliezen aansprakelijk is. Zij ver-

wijst bovendien naar haar argumenten in haar dupliek in zaak C-106/90.

F. A. Schockweiler
rechter-rapporteur

RAPPORT TER TERECHTZITTING in zaak C-129/91^{*}

I — Toepasselijke verordeningen

1. Bij artikel 1 van verordening (EEG) nr. 3838/90 van de Raad van 20 december 1990 betreffende de opening en de wijze van beheer van een communautair tariefcontingent voor bevroren rundvlees van GN-code 0202 en voor de produkten van GN-code 0206 29 91 (PB 1990, L 367, blz. 3), is voor het jaar 1991 een communautair tariefcontingent geopend voor een totale hoeveelheid van 53 000 ton, uitgedrukt in gewicht vlees zonder been.

Volgens artikel 2 van verordening nr. 3838/90 wordt dit contingent van 53 000 ton in twee delen gesplitst, te weten:

„a) een eerste deel, gelijk aan 85 %, zijnde 45 050 ton, wordt verdeeld over de importeurs die kunnen aantonen in de laatste drie

jaar bevroren rundvlees van GN-code 0202 en produkten van GN-code 0206 29 91 die onder deze invoerregeling vallen, te hebben ingevoerd;

b) een tweede deel, gelijk aan 15 %, zijnde 7 950 ton, wordt verdeeld onder de handelaren die kunnen aantonen dat zij in het kader van de handel met derde landen in rundvlees dat niet onder deze invoerregeling of onder de regelingen actieve of passieve veredeling valt, een activiteit uitoefenen die gedurende een nog te bepalen periode betrekking heeft op een nog nader vast te stellen minimumhoeveelheid”.

Artikel 3, lid 1, bepaalt, dat hoeveelheden waarvoor op 31 augustus 1991 geen invoercertificaten zijn aangevraagd, in het vierde kwartaal van dat jaar opnieuw worden toegewezen, in voorkomend geval zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met de in artikel 2 bedoelde verdeling. Krachtens lid 2 van dit artikel delen de Lid-Staten de

^{*} Procestaal: Engels.